

En liten tröst på ålderns höst

Av Stig-Arne Sköldbberg

En gång så var jag ung och ville alla väl.
Att tänka ont om någon till det fanns inga skäl.
Min skolgång drog förbi med åtta korta år.
Jag borde ha vart flitig, ty man skördar vad man sår.

En inkomst efter skolan var inte svårt att få
för den som ville jobba, även extra då och då.
Synen på sin framtid var inte heller vid.
Sin utbildning den fick man under tre års lärlingstid.

Med pengar kom begäret, och längtan efter makt.
Bil och båt och sommarhus, allt i forcerad takt.
Så fick min fru och jag små barn, så lyckliga vi var.
Men frun hon gick ifrån mig, fast barnen har jag kvar.

En period av vemod det följde strax därpå.
Livet går ju ut på att leva två och två.
Med ensamhet kom bitterhet, inför mig själv jag svär
att ge kvinnorna på båten och aldrig mer bli kär.

Men när jag samlat hop mitt liv försökte jag igen
att se mig om bland kvinnorna och finna mig en vän.
Och så, en liten vän jag fick, men lyckan den blev kort.
En bagatell blev allt för stor, så även hon drog bort.

Jag sökt att vara på det sätt som väntas av en man.
Men min last var tung och stor, min stolthet alltför sann.
Så ingen relation blev god och ingenting var bra.
Det var nog bara så att jag var ingenting att ha.

Sen har jag levat ensam i över tjugo år.
Det är svårt när man är äldre, att bara byta spår.
Nu har jag blivit gammal, nu har jag blivit grå.
Knappt får jag i mig maten, mina händer darrar så.

Så mötte jag en kvinna, vi är på samma sal
på hemmets tredje våning, någonstans i Annedal.
Hon skakar också händer, Parkinson har makt,
så nu sitter vi och skakar, hon och jag, i samma takt.

Hon har med tiden blivit ett av mina fans.
Fast mest beror det nog på att hon ej kan gå nånstans.
Det känns ändå lugnt och skönt att så här på livets höst
ha någon vän att prata med, och som också är ens tröst.

Jag är hennes, hon är min, vi delar våra kval
de sista ljuva åren i vår gröna jämmerdal.